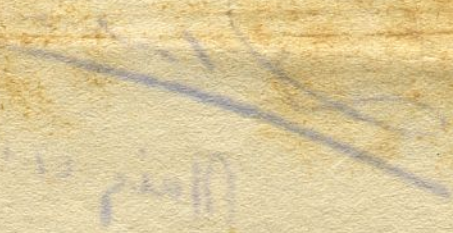


El marant...
 ...
 ...
 ...
 ...

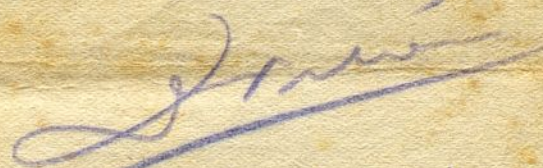
Ella tenia quinze anys
 pastats amb flor de taronjina,
 blan mari al fons d'uns ulls
 plens de llum de la marina
 i de velas blanques, blanques,
 i d'arcues color d'or,
 de gavines que s'emportem
 dient-se coses d'amor
 i sobretot, d'una barca,
 (Maria porta per nom),
 que surt a la matinalada
 quan al cel es fon el plom
 i les sirenes desperten,
 i les ones canten fi,
 i l'ultim estel s'amaga
 i salta el primer delfi.



El divuit anys tenia.
Bell bruna de mariner.
El cap, ple de rimacs d'or.
El llavi, fi i rialler.
El pit, d'atleta roma.
La rima de l'ull molt blava
i un braç per fort enviejat
per tota la Costa Brava.

Avui un plaer recordar
aquestes coses. mimmjó,
perquè m'és dolç el pensar
que a la vora de la mar
no sabem qu'és la presó.

Y aquell que es ven dormint?
Y l'altre que ven al veí?
- L'un és pagès, l'altre és marí,
que mai ningú pogués dir
que hi falta algú a la presó.


Maig 11.